

Arrest

nr. 118 233 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat G. BEAUTHIER, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest 101 152 van 18 april 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dit na beroep tegen de afwijzing van haar eerste asielaanvraag.

Op 13 mei 2013 dient de verzoekende partij aan de grens een tweede asielaanvraag in.

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag onder de vorm van een bijlage 13quater. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...) en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.05.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 22.02.2013; Overwegende dat het CGVS hem een weigering van de erkenning van hoedanigheid van vluchtelingen weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft betekend op 15.03.2013; Overwegende dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 18.04.2013 het verzoekschrift heeft verworpen;

Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 13.05.2013, waarbij hij een DVD, een vonnis, een getypte brief van dhr M. en een verklaring voorlegt;

Overwegende dat de DVD bestaat uit een nieuwsuitzending dd 08.05.2013 waarin archiefbeelden en een getuigenis van betrokkene te zien zijn waarin betrokkene verklaart dat hij niet terug wenst te keren en hulp hiervoor vraagt; overwegende dat de vonnis van rechtbank Islamitisch Republiek dd 31.10.2012 dateert van voor de eerste asielaanvraag; Overwegende dat de getypte verklaring van dhr A. M. (K.) dd 12.04.13 niet op echtheid gecontroleerd kan worden; overwegende dat er geen nieuwe elementen worden aangehaald dat niet reeds door CGVS en RW zijn behandeld.

Overwegende dat betrokkene geen nieuw elementen aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde teruggedreven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“Enig middel

de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

de artikelen 51/8 al. 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

de beginsel van afdoende motivering van administratieve beslissingen

het proportionaliteitsbeginsel

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur de manifeste beoordelingsfout machtsoverschrijding

de algemene zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen zou aangebracht hebben in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980

TERWIJL verzoeker zich verzet tegen deze motivering, die hij volledig onregelmatig acht;

Overwegende dat artikel 51/8, al 1 van de voorgenoemde wet van 15 december 1980 stelt:

«De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 4813, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. » ;

Dat uit dit artikel en de rechtspraak, meer bepaald arrest nr. 90 906 van 31 oktober 2012 inzake kan afgeleid worden dat deze gegevens:

(...)

Dat er dient opgemerkt te worden dat de getypte en ondertekende verklaring van A.M.K. van 12 april 2013 dateert;

Dat de beslissing van het CGVS is tussengekomen op 15 maart 2013;

Dat een beroep werd ingesteld tegen deze beslissing bij de RVV, een zitting vond plaats op 15 april 2013;

Dat het arrest van de RVV uitdrukkelijk stelt dat nieuwe stukken niet in aanmerking werden genomen door gebrek aan vertaling;

"ter terechtzitting legt verzoekende partij een niet-geinventariseerde bundel stukken neer. De Raad wijst erop dat geen van deze stukken gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het KB van 21 december 2006 neemt de Raad deze documenten niet in overweging."

Dat het bijgevolg vaststaat dat deze verklaring posterieur is aan de laatste fase waarin verzoeker zijn elementen heeft kunnen aanbrengen, zijnde zijn verhoor door het CGVS begin maart 2013 (datum niet gespecificeerd op de beslissing);

Dat verzoeker eveneens een persoonlijke verklaring heeft neergelegd die de redenen uiteenzetten van zijn tweede asielaanvraag, evenals een DVD van een nieuwsuitzending dd 8.05.2013 waarin archiefbeelden worden getoond en verzoeker verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Iran;

Dat deze laatste twee stukken, duidelijk posterieur aan de laatste fase dat hij ze kon toevoegen, betrekking hebben op zijn gegronde vrees terug te keren naar Iran als afgewezen asielzoeker, een vrees die hij nog niet heeft kunnen uiteenzetten bij zijn vorige asielaanvraag;

Dat het in dat opzicht dus niet tegengesproken kan worden dat het nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 51/8 al.1 van de wet van 15 december 1980;

Dat de tegenpartij met betrekking tot de verklaring van M. opwerpt dat "deze verklaring niet op echtheid gecontroleerd zou kunnen worden»;

Dat de tegenpartij zo zijn bevoegdheid, hem toegekend door artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, overschrijdt;

Dat de rol van de Dienst Vreemdelingenaken bij het beoordelen van een nieuwe asielaanvraag, zoals eerder vermeld, zich beperkt tot het vaststellen of de voorgelegde elementen al dan niet nieuw zijn;

Dat Uw Raad reeds verschillende keren de mogelijkheid heeft gehad dit te bevestigen;

Dat de Dienst Vreemdelingenaken dus niet kan oordelen, zoals inzake gebeurd is, dat het attest van A.-A. M., een prominent figuur in de groene beweging in Iran, niet zou kunnen leiden tot een inoverwegingname van een tweede asielaanvraag, enkel en alleen omdat deze, volgens hen, niet op echtheid gecontroleerd zou kunnen worden;

Dat, los van het feit dat de DVZ de bevoegdheid niet heeft de echtheid na te kunnen gaan van een document, het vermeld dient te worden dat de verklaring zowel de handtekening als het mailadres van M. bevat, die uitdrukkelijk stelt dat er contact met hem kan opgenomen worden;

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich verder uitspreekt over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens, aangezien zij stelt dat deze niet zou kunnen leiden tot een erkenning;

Dat dit niet de taak is van de Dienst Vreemdelingenaken, aan hen toegekend door de wet van 15 december 1980, bij de behandeling van nieuwe asielaanvragen;

Dat het enkel en alleen aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen toekomt te oordelen of de verklaring echt is en of zij van nature is dat het hun positie doet wijzigen en aanleiding geeft tot een erkenning van de vluchtelingenstatus;

Dat er sprake is van machtsoverschrijding wanneer een bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen;

Dat de Dienst Vreemdelingenaken zich bijgevolg, daar het niet tegengesproken kan worden dat de verklaring van M. een nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, had moeten houden aan zijn bevoegdheid en de nieuwe asielaanvraag van verzoeker in aanmerking had moeten nemen aangezien het een nieuw element betreft.

(...)

Dat de bestreden beslissing niet steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, waardoor de tegenpartij niet alleen artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 schendt, maar eveneens haar verplichting schendt tot formele motivering van administratieve beslissingen zoals vastgesteld in de artikelen 1 tot 3 van de voorgenoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voorgenoemde wet van 15 december 1980, evenals de beginselen van adequate motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het beginsel volgens hetwelk een administratieve overheid alle pertinente elementen van het dossier dient in aanmerking te nemen bij het nemen van een beslissing;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn redenering. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad de beslissing van de CGVS kan bekrachtigen of hervormen en dus eigen motieven hanteren om een asielzoeker al dan niet als vluchteling te erkennen en deze al dan niet de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad kan dus, wat onmogelijk is in het annulatiecontentieux, aan de vreemdeling een 'status' verlenen of weigeren. Hiertoe kan de asielzoeker tot op de terechtzitting nieuwe documenten naar voren brengen en kan de Raad, met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om dit nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat:

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen. Zijn nieuwe gegevens in de zin van deze bepaling die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen.

Overeenkomstig artikel 8 van het KB van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken in originele vorm of onder vorm van een kopie worden voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.

Aangezien de door verzoeker aangebrachte brief niet vergezeld was van een voor eensluidend verklaarde vertaling "werd dit document niet door de Raad in overweging genomen. Daarenboven stelde de Raad dat: "aan stukken enkel bewijswaarde kan worden toegekend wanneer zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas wat in casu niet het geval is." Hieruit volgt dat dit document niet "posterieur" is aan de laatste fase in de procedure waarin verzoeker het had kunnen aanbrengen. Hij heeft het ter terechtzitting van de Raad op 15 april 2013 aangebracht.

Daarenboven motiveert de bestreden beslissing dat die getypte verklaring niet op echtheid gecontroleerd kan worden.

De DVD waar verzoeker naar verwijst is van na de laatste fase van de asielprocedure waar hij ze had kunnen aanbrengen doch bevat archiefbeelden die betrekking hebben op gebeurtenissen die zich vóór zijn eerste asielprocedure hebben voorgedaan en kunnen dus niet als "nieuwe elementen" worden weerhouden.

Verder verwijst verzoeker naar het vonnis, d.d. 31 oktober 2012, van de rechtbank van de Islamitische Republiek en stelt dat hij dit niet eerder had kunnen neerleggen aangezien het niet in zijn bezit was. Ook m.b.t. dit vonnis dient opgemerkt te worden dat de Raad het niet in aanmerking heeft willen nemen bij gebrek aan een vertaling en niet gepaard gaande met een geloofwaardig relaas.

"Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd, alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen." (RvV 16 juni 2009, nr. 28.796

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag of wat hen betreft ernstige aanwijzingen bestaan

op een gegronde vrees Vluchtelingenconventie ernstige schade zoals Vreemdelingenwet ..

voor vervolging in de zin van of het lopen van een reëel risico bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

(...)

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingen-

wet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. (cf. RvS 13 december 2011, nr. 21.684.0)

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad volgt daaruit dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, - relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verwerende partij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad:

(...)

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij "nieuwe elementen", conform artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, bij zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht. Hij toont evenmin aan in welke mate het Bestuur aan machtsoverschrijding zou gedaan hebben.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gewag gemaakt wordt van een manifeste beoordelingsfout zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel - dat verzoeker ook geschonden acht - legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is ongegrond."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij meent dat de motivering onvoldoende is, stelt dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt en bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarvan zij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een

reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag de volgende documenten voorlegde:

- verklaring A.M.K. die bevestigt dat de verzoekende partij op actieve wijze heeft deelgenomen aan de verkiezingscampagne van de groene beweging in 2009;
- DVD betreffende een nieuwsuitzending van 8 mei 2013 waarin archiefbeelden en een getuigenis van de verzoekende partij worden getoond en de verzoekende partij verklaart niet te willen terugkeren naar haar herkomstland en hulp vraagt;
- vonnis rechtbank Islamitische Republiek van 31 oktober 2012;
- verklaring van de verzoekende partij in verband met haar asielrelaas

De bestreden beslissing stelt weliswaar op algemene wijze dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet maar geeft geen uitleg waarom de DVD die dateert van na de laatste fase van de vorige asielaanvraag niet in aanmerking komt als nieuw gegeven terwijl uit de behandeling van de vorige asielaanvraag niet blijkt dat een soortgelijke DVD is voorgelegd hetzij andere elementen die wijzen op een publiek optreden van de verzoekende partij. Daar de DVD zich niet in het administratief dossier bevindt kan de Raad niet nagaan of hierop

louter archiefbeelden te vinden zijn zoals de verwerende partij in de a-posteriori opgegeven motieven van de nota lijkt te suggereren.

Het komt de Raad voor dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen en dat dat een gebrekkige motivering moet worden vastgesteld. Waar de verwerende partij in de nota stelt dat de DVD archiefbeelden bevatte die betrekking hebben op gebeurtenissen die zich voor de eerste asielprocedure hebben voorgedaan gaat zij voorbij aan de andere vaststelling in de bestreden beslissing dat bovendien *“archiefbeelden en een getuigenis van betrokkene te zien zijn waarin betrokkene verklaart dat hij niet terug wenst te keren en hulp hiervoor vraagt”*. Op dit element wordt niet ingegaan in de bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat in casu niet het geval is. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden en de motivering is niet afdoend.

In die mate zijn de onderdelen gegrond.

Bijgevolg dienen de overige grieven niet te worden onderzocht nu deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN